

ni bil nikdar všeč. Petkrat se je dvignil težki zakonski polovnjak in zaprl in odprl okno: napol, za tretjino, popolnoma in vselej se je hropeč pogreznil v mehke blazine, za kar je žel iz oči blage ženice gorko zahvalo.

Slednjič je vkljub vsi napetosti in sitnosti vendar zmagal apetit. Sedaj bi pa bilo treba Homerovega peresa, da bi z isto natančnostjo, kot je oblačil Ahila in slikal Polifemovo gostijo — pozabaval bravece. Napolnil bi s popisom dva speva. Toliko priprav, ogledovanja, duhanja, odvijanja in zavijanja v razne papirje, toliko nervozne sitnosti ne prebavi noben normalen človek na svetu, ki ima le količkaj drugega opravila, kot misliti od zajtrka do kosila samo na kosilo, po kosilu do večerje pa — samo na večerjo ...

Sopotniki so se suvali v kolena, muzali se, nekateri kar na glas opazkovali dvojico. Meni sta se navsezadnje zasmilila, mislil sem si: „Vive la liberté!“ in šel sem iz kupeja stat na podič pred vhodom. Vozili smo se po neprijaznih tokavah Apenin. Otožne in razrite, pepelnasto barvane čeri so molele kvišku. Ko sem bil sam, vrnile so se mi resnejše misli. Premišljal sem človeško dušo. Kaj je tega, kar so me napolnjevali najlepši,

najzvišenejši čuti v loretski hišici — in sedaj sem bil zopet hrupni človek, ki se je smejal praznim dovtipom, živel in govoril tjavendan, kot bi ne bilo nikdar pametne misli v glavi ... Da, prav ta strašna zmes v človeku, zmes duha in materije, zmes blagih čuvstev in divjih strasti, vedno valovanje in prelivanje obojih po človeškem srcu — prav to je, da niti sebe ne moremo spoznati do dna, kaj še le bližnjika!

Iz takih misli me zbudi močen vihar, ki je zatulil v vozove, ko smo se vozili okrog nekega hriba. Na njegovo moč nisem bil pripravljen. Vlak je vozil po bliskovo, vagoni so se gugali, pomagal je še vihar in v trenutku sem se opotekel na podiču, centrifugalna sila me je sunila na ovinku in zdrknil sem na stopnice — — —

Krčevito sem zagrabil za železni drog ter ga stisnil, da bi bila kaplja pritekla iz njega, ko bi jo imel v sebi, in otel sem se — — gotove smrti ...

Pot me je oblil po vsem životu, ko sem se potegnil nazaj na podič in gledal globoko pod sabo skale, med katere bi bil telebil in kjer bi gotovo v lepi Italiji „le-té ta črne vrane — bile moj' pogrebovci“ ...

(Dalje.)

P i s m o.

Oj pridi, veter, blagi veter,
prinesi z loga lipov listič
in s polja lep pšeničen klas;
ti pisemce boš pisal s klasom,
a pisemce bom zlagal jaz:

Predraga mati!

V moji duši
prečudni dnevi svetijo:
dopoldan z žarki se igrajo
popoldan bliske netijo.

In jaz na vsak se blisk prekrižam
— kot tebe videl sem nekdam —
da mavrico nebo pokaže
in bliske spravi v varen kraj.

In danes mi je v dušo sinil
sedmerobarven diven žar;
a to le tebi sem povedal,
ti drugim ne povej nikar!

Tomažev danes malovernih
premnogo srečaš, kamor greš —
in kaj ti hoče vera drugih,
da le ti moja srečo veš ...

Na svidenje, ko ščip se znova
prismeje nad zelenim logom!
Pozdravi krstno cerkev mojo,
pozdravi rojstno hišo ...

Z Bogom!

Silvin Sardenko.